

БЕЗРЕЗЕРВНО.....

Всяко действие, всяка отделна реакция, всяка лична борба на мен, на теб, на всеки по отделно е важна, за да се върви по пътя на промяна в добра посока.

Казвам се Живка Велизарова и от скоро си сътруднича с неправителствения сектор, а от както се помня съм вечният доброволец. Преди осем години, когато започнах да посещавам деца, лишени от родителска грижа, не бях мислила, с какво съм полезна, какво правя, дали те са щастливи от моето присъствие и въобще въпроси, които в последствие след време ми бяха зададени и ме накараха и мен самата да се замисля – Защо?

Виждайки за първи път нетърпението и очакването на децата, „настанени“ на „места“ за деца „лишени от родителска грижа“ предизвикаха у мен още безброй „защо“.

Най -трудно би могло да се даде еднозначен отговор на въпроса – „Защо са те тук, а не в естествената си среда?“

Защо родителите им са се отказали от тях, а отказали ли са се или са им били отнети насилствено?

Защо изглеждат така, сякаш никога не са виждали сапун и вода?

Защо носят дрехи много по-малък размер от техния?

Защо не могат да се изразяват - почти неграмотни са?

Защо всяко едно дете иска да ме прегърне и иска да бъде само негов приятел - егоизъм ли се прокрадва някъде във въздуха или чувство за самосъхранение?

Защо персоналът, който работи с децата, с мен е търпелив и вежлив, а с тях отегчен, беззаинтересован, мрачен и груб?

Защо в училище те са другите деца, онези от дома – друго качество? Никой не забелязва тяхното отсъствие.

Защо „леля Пена“ плаща два лева на младежа от дома, за да насече дървата? Дали защото няма или защото се възползва от незнанието му и това че е в нужда?

Много „защо“, на които впоследствие си отговорих, когато станах част от техния живот.

Една малка частица от техните преживявания, чувства, вълнения, бурен смях и тиха безмълвна болка.

Винаги, когато имам време, предпочитам да съм с тях. Те вече са част от моя живот. Те са моята кауза, за която се боря. Семейството ми ме подкрепя и помага в сбъдването ѝ. Мога смело да кажа, че работа, хоби и семейство вървят ръка за ръка.

Изминалата година беше интересна и изпълнена с емоции за и мен и за тях. Във времето се получава една особена връзка между мен и тях. Тази връзка е различна, има химия, усещаш някой по-близък. Дори да мълчите, да си седите един до друг, ви е приятно. Никой не иска нищо от другия. В началото аз бях объркана - каква стъпка да предприема, а детето се пита дали съм още една „временно загрижена“ и „заблудена“. Учихме се взаимно. Разбрах, че трябва много търпение, постоянство и разбиране. Разбрах, че ако за мен едно нещо е правилно, за тях не е, защото аз имам късмета да усетя семейната топлина и домашния уют и примера на родители и куп роднини. Те са няма ли този късмет, а някои от тях имат и по-лош. Разбрах, че при тях цветовете нямат нюанси, има само черно и

бяло. Моята задача бе да помогна да разпознаят сами палитрата от цветовете, а задачата не бе лесна.

Когато влизам в дома, който посещавам по-често заради специалната емоционална връзка, която имам там, търся с поглед фигурата на девойката, която миналата година почти не говореше, не се натрапваше с присъствието си, избягваше разговори и срещи с когото и да е било, и тайничко мечтаеше да стане готвач.

Сега тя се откроява от другите с усмивката, увереността, спокойствието, че знае какво иска и знае как да го постигне. Затичва се и ме прегръща – без свян като миналата година. Тогава само аз прегръщах. Тази прегръдка е друга – силна, дълга, топла. Не поела си още дъх, тя започва да разказва за изминалата седмица и какви гозби е наготвила, когато са и разрешавали. Разказва ми и за особенните чувства, които има към един младеж, чието име ще ми сподели по-късно. При нас се присъединява и нейният брат. Поздравява ме с усмивка и в очите му виждам зрялост, леко смирение и самочувствието на голям мъж, който има много отговорности – към него самия, към сестра си и брат си. Преди година не разговаряше с никого, не мечтаеше, беше му все едно. Сега споделя, играе футбол с другите доброволци, търси компанията ми, за да сподели, звъни по телефона, за да се чуем ...истинско чудо.

Това за мен и хората, които посещаваме децата е огромна победа. Да видиш след една година посещения, разговори, споделяне, понякога тих или бурен протест, че си родил у тази крехка и ранима душа желание да продължи напред, амбиция да се справя въпреки всичко, да разбереш, че ти си му пример и то ти подражава в правенето на добро. Това е и отговорност – към мен самата, към тях и към всички деца, с които се запознавам непрекъснато и посявам семенцето на сбъдването .

Това е моят живот и ежедневието. По-голяма част от въпросите си изясних и сега търся изход.

А изходът е да намеря решение заедно с хората, които вярват в събъдването. Да няма деца, лишени от родителска грижа и домашен уют.

Разбира се, от институциите, политиците, гражданските организации и общество зависи, правилата да бъдат начертани и посочени, но ако соча с пръст и търся виновни, нищо конкретно не ми е постигнало. Нямам време за това.

Много бих искала да съм положителният пример, за да дам стимул, надежда и да покажа на момичетата и момчетата, че е лесно да се живее без страх от това да бъдеш отхвърлен, че част от свободата се крие във възможността да изразяваш мнение, да бъдеш изслушван, но и да изслушваш различното.

„ ...за света има един - единствен проблем

Да се върне на хората духовната същност“

(Антоан дьо Сент Екзюпери)